

Чергове засідання суду в Броварах по справі вбивства майора міліції тривало всього півгодини. Але й цього вистарчило, щоб зрозуміти - безпристрасність розгляду справи під питанням. Засідання перенесли, переступивши процесуальні норми на догоду потерпілій стороні та проігнорували порушення щодо підсудного.

Справа, яку розглядає Броварський районний суд, належить до резонансних. Незважаючи на те, що на лаві підсудних не політик вищого рангу, а звичайний громадянин, вона має всі шанси стати знаковою. Прізвище людини, яка сидить на лаві підсудних - Запорожець. Його звинувачують у вбивстві працівника міліції Миколи Симоненка. Підсудному загрожує позиттєве ув'язнення.

Як раніше вже повідомлялось у ЗМІ, в ніч проти 4 вересня в селі Семиполки Броварського району Київської області Віталій Запорожець розстріляв із мисливської рушниці майора Симоненка. Той очолював Калитянський селищний відділок міліції і, як стверджують жителі Семиполків, творив у селі «беспредел», знущався над всіма, хто потрапляв під руку. «Він робив тут, що хотів, бив усіх, знущався, залякував», - кажуть селяни.

Колеги-міліціонери такі звинувачення на адресу покійного відкидають і запевняють, що він був ледь не зразковим працівником органів і жодних скарг на нього, мовляв, ніколи не надходило. В селі його не любили, бо він наводив порядок. «Погане про нього кажуть родичі тих бандитів, яких він посадив. А всі інші люди йому вдячні були за порядок. Нічого поганого він не робив», – стверджував начальник прес-служби головного управління МВС України в Київській області Микола Жукович.

Втім, саме на захист 34-річного Віталія Запорожця, який застрелив міліціонера, а не на захист чесного і порядного майора, встало все село. Після жахливої події і після оперативно-розшукових заходів, проведених працівниками МВС, сотні селян зібралися біля будинку матері Запорожця, щоб висловити свій протест проти дій міліції. Жителі Семиполків склали звернення до Генпрокуратури та Міністерства внутрішніх справ, у якому говориться, що головною причиною смерті міліціонера є корупція в міліції, свавілля чиновників і те, що багато злочинів, які чинились в їхньому селі, залишалися безкарними. «Майор Симоненко «кришував» підприємців на своїй території, залякував людей, займався вимаганням», – написали у зверненні, яке підписали понад 90 мешканців Семиполків. Чи всі вони є родичами «тих бандитів», яких посадив майор, питання риторичне.

Як стверджують численні свідки у своєму зверненні, в ту злочасну ніч майор «проводив

черговий п'яний рейд. Чіплявся до людей у ??кафе, матюкався, принижував. Віталій Запорожець зробив йому зауваження, у відповідь на що майор побив його – зламав йому руку». Симоненко, кажуть односельці Запорожця, був п'яним і сам спровокував конфлікт – він побив Віталія, погрожував згноїти його в тюрмі.

Життя майора можна було врятувати, будь в селі хоч кілька людей вдячних йому «за порядок», як стверджують колеги міліціонери. «Симоненко 1,5 години стікав кров'ю під баром. Чого ж його напарники зразу не викликали "швидку"? Про які людські стосунки це говорить?» - запитував старенький директор Семиполківської школи 80-річний Володимир Москвіч на громадських слуханнях влаштованих в селі після інциденту. «Ніхто не каже, що Віталік зробив правильно. Але його довели до відчаю, вимусили. У моральному плані ми його захищаємо.»

Нечуваний вчинок людини, доведеної до відчаю, за лічені дні став відомим на всю країну. Багато хто називає Запорожця «справжнім козаком», який адекватно відстояв честь свою і односельців. Працівники органів, звісно, називають його злочинцем - професійна солідарність...

Ще до початку судового слухання в Броварах біля суду розпочався невеличкий мітинг на підтримку Запорожця. Прийшли його односельці, друзі і кілька представників ВО «Свобода». Кожен бажаючий міг взяти мікрофон і сказати кілька слів. Серед доволі пафосних виступів вирізнявся один, від якого справді мурашки йшли по спині. Говорила стара бабуся пенсіонерка, яка випадково йшла повз суд на базар і, почувши, кого судять, підійшла послухати. Жінка похвалила Запорожця за його крок і ствердила, що жодного іншого способу змінити в країні життя простих людей, як взяти злочинців на вила не існує. Вона називала поіменно кількох міліціонерів, з якими їй і її знайомим доводилось мати справу, і які, на її думку, є злочинцями, імена чиновників-корупціонерів, які й далі керують і продовжують наживатися на простих людях і завершила свій виступ прокляттям на голови «всіх тих, які п'ють з людей кров» та побажанням Божої підтримки Запорожцю і тим хто його підтримує важку хвилину. На кількох міліціонерів, які під судом слідували за порядком, сумно було дивитись, так їх коробило від бабусиних слів.

А тим часом в приміщенні суду розпочалось засідання. Поблизу прокурора сіли дві постраждалі, а весь інший вільний простір зайняли журналісти, друзі та співчуваючі підсудного. Постраждалі були нервові і поводитись вкрай неприязно. Журналісти у них чомусь викликали особливе роздратування і навіть огиду, бо коли наближались занадто близько, постраждалі починали кричати, що їм заважають і вони будуть скаржитись.

В ході вступних процедур та ознайомлень учасників процесу з правами, виявилось, що підсудному один з суддів не дав по-людськи в повній мірі ознайомитись з матеріалами справи. Він прийняв, за твердженням адвокатів, упереджене рішення про те, щоб обмежити Запорожця у часі для ознайомлення з матеріалами справи без присутності захисників. Це звичайно викликало обурення адвокатів, але до відводу судді не дійшло. «Будемо дивитися, як в подальшому буде проводитися судовий процес», - кажуть захисники, яких в Запорожця кілька. Судді також вирішили, що питання з їх навмисним чи ненавмисним проколом наразі не на часі і тему зам'яли.

Зате нагальним виявилось питання подачі постраждалою стороною, а саме дружиною покійного Симоненка цивільного позову, який вона мала би надати вже давним-давно, але чомусь цього не зробила. Виглядало на те, що вдові майора той позов не дуже й потрібен, але раз судді так ввічливо просять...

Загадкова ситуація. Суд просить потерпілу, щоб вона подала цивільний позов, хоча це процесуально вже неможливо зробити, бо відведений час минув. Втім, суд іде на зустріч самому собі і заодно потерпілій та переносить судову справу на пізніше. В результаті засідання, яке по суті й не розпочалося, відсувається на 26 грудня.

Поки судді виходять, вдається поспілкуватися з Віталієм Запорожцем. Хлопець каже, що з нього тепер не знущаються, але він не виключає можливості фізичної розправи над собою. Стверджує, що справа, яку передали до суду, повністю сфабрикована. «Коли мене закрили, не зробили нічого, щоб вяснити чому в мене вивернута рука, чому я весь побитий і що стало причиною цього. Жодних слідчих дій не було проведено і з'ясовано. А це, фактично, є мотив скоєння злочину. Те як він (Симоненко) вивернув мені руку і як все далі відбулося, слідчий взагалі не намагався з'ясувати, лише односторонньо стверджував, що він зробив мені якесь там зауваження і що я порушував громадський порядок. Хоча, ні першого, ні другого зовсім не підтверджено матеріалами справи, в факті обвинувачення воно є.

Він (Симоненко) цілу ніч п'янувався і, виявляється, він захищав громадський порядок. Це нонсенс якийсь. Я не відмовляюсь від ситуації, постріл був але те, що вони мені інкримінують не відповідає тому, що було насправді. Не намагаються вислухати людей, які там були. Все село били, знущались над ним і тепер далі тероризують. Людям не дають висловити свою думку, а достукатись до високих кабінетів немає можливості. А мені тим паче, тому що я закритий.»

Поки Запорожець розповідає, міліціонери-охоронці намагаються виперти журналістів з кімнати, мотивуючи це тим, що тут не прес-конференція, а суд. До того ж от-от почнеться наступне засідання. Така дрібненька брехня з вуст міліціонерів насторожує. Адже все починається з малого, як писали в букварі. Навіщо брехати навіть там, де немає потреби цього робити. Який наступний суд? Невже хтось, плануючи графік засідань наперед знав, що слухання по справі Запорожця протриває всього півгодини і не більше? Якщо так, тоді стверджувати, що суд неупереджений і не керований кимось, немає сенсу.

В ході «евакуації» гостей і втихомирення підсудного, раптом виявилось, що в залі суду перебуває цікавий персонаж. В одному з охоронців Віталій Запорожець впізнав людину яка з нього знущалася після затримання. «Тут є працівник міліції, який брав участь в моему катуванні, щоб я дав покази. Ось він. Оцей старший лейтенант». Адвокат Іван Макар, колишній дисидент попросив журналістів зазняти міліціанта, але той мов куля вилетів з кімнати і розчинився в лабіринтах суду.

Про перспективи цієї далеко неоднозначної справи говорити поки рано. І це

підтверджують адвокати. «Якби від суду вдалося добитись об'єктивного розгляду, то тут зрозуміло, що треба міняти кваліфікацію, - каже адвокат Сидір Кізін. Бо та справа, що вони передали до суду і яка передбачає довічне ув'язнення, абсолютно однобоко розслідувана. Не досліджено мотивів дій Запорожця, не дана оцінка чому в нього виламана рука, чому в нього численні побої і що його самозахист викликаний неправомірними діями Симоненка. Він вивихнув йому руку, бив його, знаходився в нетверезому стані, а всього цього в матеріалах кримінальної справи нема. Є лишень експертиза, що так, дійсно в Запорожця є середньої тяжкості тілесні ушкодження, вивихнута рука, численні побої, однак, попри те, що численні свідки бачили цей інцидент, слідчий абсолютно не прив'язав цих два моменти. Ніби їх не існує.

Якщо об'єктивно розглядати справу, і ми будемо намагатися щоб суд її розглянув справедливо, то це була реакція Запорожця на неправові дії Симоненка. Причому це був не перший епізод. Була ціла серія постійних чіплянь і образ з боку потерпілого до Запорожця. Це була остання крапля, і він діяв в стані сильного душевного хвилювання. Взагалі, якби був справедливий суд його б було можна звільнити від юридичної відповідальності. Однак, об'єктивність суду у нас вже починає бути під питанням, бо один з членів суду вже приймав упереджене рішення, щоб обмежити Запорожця у часі для ознайомлення з матеріалами справи. проводиться судовий процес.»

Наразі, схоже на те, що розгляд справи затягується. З яких саме причин, незрозуміло. Чи то в верхах думають, яку тактику краще обрати і кого зробити винним, чи є якісь інші мотиви, хтозна. Втім, який би не написали сценарій, зрозуміло одне - події в Семиполках насправді відкрили давно загноєну суспільну рану, яку рано чи пізно доведеться глобально і ретельно лікувати.

Роман Малко, [Український тиждень](#)